

2025. január 29. szerda

Mert te voltál segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. (Zsoltár 63,8)

Mt 15,21-28: Onnan tovább indulva Jézus Tírusz és Szidon vidékére vonult vissza. Ott egy kánaáni asszony jött a környékről és így kiáltozott utána: „Könyörülj rajtam, Uram, Dávid fia! Leányomat kegyetlenül gyötri az ördög.” De ő szóra sem méltatta. Erre odamentek hozzá tanítványai és kérték: „Küldd haza, mert kiabál utánunk.” *Ő így felelt: „Küldetésem csak Izrael házának elveszett juhához szól.” De az odajött és e szavakkal borult le előtte: „Uram, segíts rajtam!” Ő visszautasította: „Nem helyes, ha elveszik a gyerekek kenyerét s a kutyáknak dobják.” Az viszont erősítette: „De bizony Uram! Hiszen a kiskutyák is esznek az uruk asztaláról lehulló morzsákból.” Erre Jézus így szólt: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod.” Még abban az órában meggyógyult a leány.

Igehirdetés: Provokatív, botránkoztató történet ez. Jézus szóra sem méltatja a hozzá közeledő, segítségkérő asszonyt. Sőt, mintha még gúnyolódna is vele, a szemére vetné, hogy idegen, mintha kutyába (se) venné. Nézzük meg mi is történik itt. Jézus -- ellentétben az eddigi találkozás történetekkel -- nem fogadja a kánaáni asszony közeledését. Még a tanítványok sem értik a helyzetet, azt kérik, legalább küldje el, ne tartson tovább a kínos jelenet. Jézus azonban végigviszi a folyamatot, nyilván tudva, hogy az asszony kitart majd. Amikor beszédbe elegyednek, még akkor is elutasító. A kánaáni asszonyt nem érdekli Jézus elfordulása, megy utána. Sőt, amikor Jézus a kutyás példával próbálja őt elutasítani, akkor teljes alázattal kész beleállni a felkínált, nem túl vonzó szerepbe. Ha a kutyának jut morzsa az asztról, akkor jó lesz nekem a te erődnek a morzsája is. Elképesztő hit és alázat van ebben az asszonyban, ahogyan Jézus ki is emeli, meg is dicséri őt a tanítványok előtt.

A mai történet egy nem túl gyakori, de létező hittapasztalatot állít elénk. Van, amikor nem érezzük Isten jóságát és szeretetét, sőt ellenkezőleg. Mintha Isten távol lenne, mintha nem segítene, mintha pont akkor nem lenne elérhető a számomra, amikor leginkább szükségem volna rá. Sokszor éppen akkor történik ez, amikor a szeretteink sem figyelnek ránk jól, és a közösségünk sem működik éppen megerősítően. Ilyenkor nagy a kísértés az elfordulásra. Az ilyen helyzeteknek aztán utólag sem biztos, hogy van feloldása. Nem értjük, nincs magyarázat, nincs happy end, mint a mai történet végén.

Abban azonban biztosak lehetünk, hogy Isten akkor is szeret, amikor nem úgy tapasztalom. Szabad nem érteni az Istent – hiszen még a legjobb barátunkat, a szerelmünket, a testvérünket sem értjük mindig, néha még saját magunkat sem. Amit tehetünk, az az, amit az asszony tesz. Menni tovább Jézus felé, akkor is ha úgy érzem, hogy Ő éppen elfelé megy tőlem. Ahogy az alapvető lelki tapasztalat mondja: sötétségben ne változtass irányt. Menj arra, amerre elindultál, amikor még tisztán láttad a célt. Amikor minden rendben volt, amikor Isten szólt hozzád az imában, az Igében, a szeretteiden keresztül. Maradj ezek mellett, imádkozz, olvass, szeress akkor is, ha most nem érkezik válasz. A hűségünk ideje ez. Ahogy a Hacsí című film legendás kutyája várja haza a gazdáját minden nap az állomáson, és várja annak halála után is, úgy kell nekünk is ragaszkodni ahhoz, hogy ha éppen nem is megerősítő a hittapasztalatunk, akkor is ragaszkodunk Istenhez és keressük Őt. Ahogyan a kánaáni asszonyt, úgy minket sem hagy véglegesen válasz nélkül.